

И млъкнаха, сякаш ударени от мълния.

Заудря се съ ятаганъ по пжтната порта у дѣдо Момеринови. Сърдитъ турски гласъ изкрѣска отвънъ:

— Хей, гяуръ, отвори!

Момериница занѣмъ и изписка:

— Идатъ! Майчице, отидоха ми дечицата...

Дветѣ дъщери на дѣдо Момерина — Марина и Нейка се свиха въ скутитѣ на майка си. Сърдцата имъ затупкаха като на подплашени врабчета. Тѣ разбираха какво ги чакаше — скверня... Ала какво можеха да сторятъ — родната земя бѣ поробена, нѣмаше никой, който да имъ помогне въ тази страшна черна

нощъ на страдания и злочестина. Зловещо избучаха кучетата отъ съседния селски дворъ:

— А-уууу!

Глухата тишина вледеняваше.

Отново се заблъска пжтната врата. Чу се повторно сърдитъ гласъ:

— Отворете!

Дѣдо Момеринъ скочи и затърси съ очи шишането. Ржцетѣ му треперѣха, очитѣ му горѣха:

— Не давамъ си децата! Нѣма да имъ се дамъ живъ!

Дъщеритѣ му разбираха бащиното сърдце. Бедата идѣше като съ черенъ облакъ надъ тѣхния домъ. И въ този мигъ една спасителна мисълъ озари

